

Ιεροσολύμων: Να παύσουν τα σχίσματα και να επικρατήσει η ενότητα

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)



Με την ευχή ο Κύριος να πρεσβεύει υπέρ της ειρήνης του κόσμου, ιδιαίτερα δε στην δοκιμαζόμενη Μέση Ανατολή, την παύση των σχισμάτων και την επικράτηση της ενότητας της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, αλλά και την απαλλαγή από τη λοιμική νόσο του κορωνοϊού πραγματοποιήθηκε η τελετή κοπής της Βασιλόπιτας στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων με αφορμή την έναρξη του νέου έτους (1/ 14 Ιανουαρίου).

Την Βασιλόπιτα ευλόγησε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ο οποίος στην ομιλία του, μεταξύ άλλων, κάλεσε να ανακαινίσουμε τους εαυτούς μας με την είσοδο του νέου έτους. Παρέστησαν ο Γενικός Πρόξενος κ. Βλιώρας, Αγιοταφίτες

Αρχιερείς, Ιερείς, μοναχοί, μοναχές, μέλη της Ελληνικής Παροικίας και του Αραβοφώνου ποιμνίου και μαθητές της Πατριαρχικής Σχολής. Οι μαθητές της Σχολής έψαλλαν τα Χριστουγεννιάτικα και τα Πρωτοχρονιάτικα κάλαντα.

Αναλυτικά στην προσφώνησή του ο Μακαριώτατος ανέφερε:

Τό έσπέρας τῆς Πέμπτης, 31ης Δεκεμβρίου 2021/13ης Ἰανουαρίου 2022, ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῆς Βασιλόπιττας εἰς τό Πατριαρχεῖον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καί τῇ ἐνάρξει τοῦ Νέου Πολιτικοῦ Ἔτους, τήν Παρασκευήν 1ην /14ην Ἰανουαρίου 2022.

Ἡ τελετή αὕτη ἤρχισε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως τοῦ Μακαριωτάτου ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἐτει ὡς ἔπεται:

«Περί δέ τῶν χρόνων καί τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρεῖαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι· αὐτοί γάρ ἀκριβῶς οἶδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί οὕτως ἔρχεται», (Α΄ Θεσ. 5, 2-1), παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἐλαμψεν καί πάλιν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τεχθεὶς ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνατείλας τό φῶς τό τῆς γνώσεως πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις: «ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12), «ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μή μείνῃ», (Ἰωάν. 8,12), λέγει Κύριος.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντος «τό φῶς τό ἀληθινόν» (1η Ἰωάν. 2,8) συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἡγιασμένῳ τούτῳ τόπῳ τοῦ Παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα δόξαν καί τιμὴν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμψωμεν τῷ Δημιουργῷ τοῦ σύμπαντος κόσμου, Κυρίῳ δέ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος τοῖς μαθητάς Αὐτοῦ: «οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὐς ὁ Πατήρ ἡμῶν ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ», (Πράξ. 1,7). Προσέτι δέ συνήγαγεν ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ σεπτῇ μνήμῃ τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς καί τῇ συνεορταζομένῃ μνήμῃ τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου τοῦ καί πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γενομένης τελετῆς τῆς κοπῆς τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Βασιλόπιττας.

Ἡ ἐναλλαγή τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Κυρίου (πρβλ. Λουκ. 4,19/ Ἡσαΐου

60,2), δηλονότι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ καί λειτουργικοῦ χρόνου συνδέεται ἄρρηκτα μετά τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῦ «ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει· ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ καί οὐχ ὑπάρξει καί οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τόν τόπον αὐτοῦ» (Ψαλμ. 102,15-16) κατὰ τόν ψαλμωδόν.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ θεώρησις τῆς ἐννοίας τοῦ Χρόνου ὡς παρόντος, παρελθόντος καί μέλλοντος «οὐ σεσοφισμένοις λόγοις», (Β' Πέτρ. 1,16) κατανοεῖται, ἀλλά «κατά ἀποκάλυψιν τοῦ χρόνους σεσιγημένου μυστηρίου», (Ρωμ. 16,25) τῆς ἐνσαρκώσεως, δηλονότι καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ὁρισμοί τοῦ ἀπερινοήτου καί ἀκαταλήπτου Θεοῦ δέν εἶναι αἰφνίδιαι ἀποφάσεις, ἀλλ' ἐκπηγάζουν ἐκ τῆς προαιωνίου βουλῆς αὐτοῦ. Ὅ,τιδῆποτε προέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἦτο ἐν αὐτῷ κεκρυμμένον πρό πάντων τῶν αἰώνων. «Τῷ βουλήματι λοιπόν αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκεν;» (Ρωμ. 9,19), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐρμηνεύων τούς Κυριακοῦς λόγους: «Οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1,7) λέγει: «Οὐ περιεργάζεσθαι χρῆναι τά λίαν ἀπόρρητα καί ἐν Θεῷ κεκρυμμένα καὶ διὰ τούτων ἐδίδασκεν [ὁ Ἰησοῦς]».

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Χρόνου δύναται νά κατανοηθῇ μόνον ἐντός τῆς ἱστορίας τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος διακρίνεται εἰς ποσότητα καί ποιότητα, κατὰ τόν Ἀμμώνιον: «Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνος δέ ποσότητα». Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν «ποιότητα τοῦ καιροῦ» βιοῦμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, οἱ γενόμενοι διὰ τοῦ βαπτίσματος μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ.

«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ», λέγει Κύριος ἐπικαλούμενος τόν Προφήτην Ἡσαΐαν: «οὗ ἔνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τούς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν», (Λουκ. 4, 18-19/ Ἡσ. 61, 1-2).

Διὰ δέ τοῦ κηρύγματος τοῦ ἐνιαυτοῦ Κυρίου, ὁ ἱστορικός χρόνος ἐγκαινιάζεται ἐν Χριστῷ διὰ τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Παρακλήτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καί παρατείνεται εἰς τούς αἰῶνας ὡς καιρὸς σωτηρίας, δηλονότι ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καί θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κατ' ἐξοχὴν αὐτῆς μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, καθ' ἣν γενόμεθα σύσσωμοι καὶ σύναιμοι τῷ Χριστῷ.

Ἀκούσωμεν καί τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «Ἡμεῖς δέ οὐ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου

ἐλάβομεν, ἀλλά τό Πνεῦμα τό ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τά ὑπό τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν... τίς γάρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 2, 12/16). Ὁ δέ σοφός Σολομών λέγει: «Φῶς δικαίοις διά παντός» (Παροιμίαι 13,9).

Ἡ σημερινή ἐόρτιος ἐναλλαγή τοῦ χρόνου, κατά τήν ὁποίαν ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος γίνεται μνήμη ἐν Χριστῷ καί ἡ ἐλπίς τοῦ μέλλοντος γίνεται ἐλπίς ἐν Χριστῷ, σηματοδοτεῖ τήν ἀνακαινίσιν τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν»; (Α΄ Κορ. 3,16).

Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τοῦ Κυρίου, ἵνα ἀνακαινίσωμεν ἑαυτούς κατά τό παράγγελμα τοῦ θεσπεσίου Παύλου: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί... μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον», (Ρωμ. 12, 1-2).

Τό θέλημα τοῦτο τοῦ Θεοῦ δοκιμάζοντες καί τήν ἐν Χριστῷ τῷ σαρκωθέντι ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου, θεώρησιν τοῦ χρόνου καί καιροῦ ἐνωτιζόμενοι, ἱκετεύσωμεν τόν Μέγαν τῆς Καππαδοκίας Ἱεράρχην, ἅγιον Βασίλειον τόν οὐρανοφάντορα τόν τά τῶν ἀνθρώπων ἦθη κατασκοσμήσαντα, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ σαρκί περιτμηθέντι Κυρίῳ καί Θεῷ καί Σωτῇρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὑπέρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὑπέρ παύσεως τῶν σχισμάτων καί ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὑπέρ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὁ ἐν σοφίᾳ τά πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καί τά σχίσματα κατάβαλε, διά τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος». Προσέτι δέ προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, ὁ καιρούς καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ καί πνευματικῇ εὐεξίᾳ τήν γεραράν Ἀγιοταφτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα, τό εὐσεβές Χριστεπώνυμον ἡμῶν ποίμνιον, τήν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ καί τό εὐσεβές βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων. Ἀμήν».

Αἴσιον, εὐτυχές, εὐλογημένον καί ὑγιεινόν

τό Νέον Έτος 2022

Έτη πολλά”.





